

Tématem AudioCafé v tomto semestru byl boj. Ať už s kůrovcem, s osobností, dezinformacemi nebo ten fyzický v podobě války. Osobně se mi dokumenty v tomto semestru líbily mnohem více než v předešlém semestru. Myslím si, že třešničkou na celém dortu dokumentů byl třetí díl dokuseriálu „To je pravda, napsala,“ u kterého jsme se všichni nasmáli nejvíce. Velkým překvapením pro mě byl dokument „Ona,“ který je o Silvii trpící bipolární poruchou. Mnoho jsem nečekal a myslel jsem si, že se budu u poslechu nudit. Nemohl jsem se mýlit více. Zpracování tématu bylo skvělé a užíval jsem si metalové přechody, které probudily i ty unavenější posluchače. Vtipné bylo, když se někde zeptal, jak se jmenuje kapela, ve které zmíněná Silvie zpívá a která hraje právě metalovou hudbu použitou v dokumentu. Autorka si nemohla vzpomenout, dokud jí nedošlo, že se dokument jmenuje právě úplně stejně jako kapela. ONA. Další dobře zpracovaný dokument byl „Obnažení.“ Na tomto díle oceňuji zpracování, které je založené na naraci. Až na ruchy, jsou hlavní dimenzí dva střídající se hlasy, které představují myšlenkové pochody protagonistů ve veřejných sprchách na bazéně. S nejednou myšlenkou se navíc dalo ztotožnit. Poslední dokument, o kterém se tu zmíním je „Muž, který sází stromy.“ Když jsem si před poslechem všimnul, že jde o hodinový zvuk z Vltavy, myslel jsem si, že u poslechnu usnu. Nestalo se. Dokument byl rozdělený do čtyř ročních období, takže se v něm dalo při poslechu orientovat a posluchač si mohl představit, jak příroda, ve které se děj odehrává, asi může vypadat. Zvuk je postavený víceméně celý na povídání lesníka. Ten má k lesu a přírodě ale hluboký vztah a netají to. Aleně Blažejovské se to moc povedlo, protože zaujmout a udržet posluchače na hodinu není vůbec lehký úkol. Nemůžu a ani nechci říct, že by ostatní dokumenty nebyly dobré, ale spíše nejsou tematicky blízké tomu, co mě baví a nenašel jsem si k nim tedy úplně cestu.